

Kui saggede olle ma fäugi pääl möda tallomaid sõiten öddangul tallohobbesid nännu kambitsen söda pääl ni kui funne ümberkargawat nink waesid hobbesid hallesstanu! Wennemaal om töhobbeste luggu paljo önsamb. Kui päriwa tō om ärratettu, sis lastas neid wallale nink antas wosli laggeda pääl omma pätoidust otsi, kos nemma tahtwa, nink nemma joosliwa ni röömsaste möda mailma, et karjus ratsa hebbesega waiwalt neile pärrajöiwap. Kottuside, lun ma fitsamba omma, lastas töhobbesid öddangul koplide. Sääl söwa nemma hoomunguni nink liikwa jalgu ilmakeeldmata, seni kui neid jälle adra ehk ägli ette ehk muiale töle pantas.

Ma tia kül, et siin meie maal ei rödi hobbest ilma kambitseta wallale laske, seest et neid muido mõtsast ehk rabbasti kätte ei sa. Ent üts halles luggu om se kül, seest hobben om Jummalast nidade lodu, et temmal himmo om, lajjalt ilmakeeldmata ümbre läriwa nink sedda toidust otsi, mes täi tullusamb om; ent kambitsen ei sa temma omma soame himmo täüta nink sõöp sepäraast, mes ta kätte saap, hääd nink halwa haino seggi.

Ent teie kasvatate sedda waiwa weel surembas nink tete täalle ilmasjanda wallo, kui teie — mes saggede sünnip! — wanna ärrakallestanu fabla tülli ehk (mcs weel halwemb om) wöruewitsa edde, jalgu ümber seute nink fangesste kinnisõlmate, et kambits ärra ei kao. Seläbbi nühhitas jallanahk mahha nink oadrid pitsitetas kollo, et werri ei sa häste jalla soontest läbbijooske. Päle to nakkap pitsiteku kottus paistetama nink teep mulse sisse, mes mitte ni pea ärra ei sütti, ehk kui fa mulgu finnisawawa nahk paljas jääp nink pärrajänu muhhu nink walge karva tunnistust andwa, et hobben ni kui surjateggi ja abhilin om olnu. Se jalla kottus, kos kambits ümbersentas, om Jummalast footitega täüdetu, kelle abbiga hobben jalgo koffotömbap ehk

sirges ajap, nink nesinnatse sone rikkutas kambitse läbbi nibade ärra, et teie hobbesi ei jöriwa ni rutto nink ni piiskalt jooske, kui muhawa, nink jalla enne aigo fanges jäwa.

Kui teie pühhapäivil traawliga ferriso pole sõidate ehk muido lusti pääraast trahvi lassete nink hobben mitte ennamb, ni kui wannast, töölist möda ei sa, sis teie vahhanete ärra nink ei tia, mes hobbesel wigga om. Agga minna tia kül, mes wigga om nink tunne sedda wigga neist walgist karwust ärra, mes kambitse päle suti tunnistawa.

Ent kas se wasta ei olle hääd nõuwo leüda? Melles ei! Laske saddulisseppal hobbesi kumbogi jalla tarbis kats ehk poolkolmat tolli laia rihma pandлага nink röngaga, kost keüts läbbikäüp, keslega jalgu koffotömmatas, ummelda nink sedda sisestpoolt paksu willatse röiwaga esk wildiga woderdada, et ta jalgu ei pitsita. Kui te arvate, et särane kambits wäga uhke ehk liig fallis om, noh sis laske perrenaisel ehk tütrell wannast linnatrest röiwast ehk kallevierest laiu mähkmid ummelda nink pehme pakktega toppida. Kui säratsid pehmid mähkmid hobbesi jalge ümber mässitas nink paeltega kinniseutas, sis ei woi kambitse keüts jalgu pitsitada. Mähkmid nink keütse pea, kui wajja om, moast puhhastama, muido nemma sawa kasses nink hõderuwa jälle nahha paljas nink werritses. Kes omma hobbest armastap, se ei panne waiwa temma pääraast lios nink teep hämelega Jummalta tahtmist se pühha kirja sõnna pärra, mes oppetap: "Se õige hallestap omma teolojuse päle!"

Tallorahwa hobbeste Sean om mitmid leüda, mis hä tubli omma, ent ei mitte kopju õ'wa te päle ei sää, seest et eddejalla föwvera omma. Se tulsep nüüd kül ennambest seest, et märtia nink täk, kellest hobben om sanu, fa säratside föwverte jalguga